

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, IČO 670 10 041, se sídlem Cejl 48/50, 602 00 Brno, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, s adresou pro doručování Závod Brno, Šumavská 33, 659 77 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. února 2010, č. j. 5624/570/09, 58179/ENV/09,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. června 2009 povolila Správa Chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty k žádosti stavebníka (Ředitelství silnic a dálnic ČR) výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, k zásahu do biotopů devíti ohrožených živočišných druhů na úseku plánované rychlostní komunikace R55 v úseku č. 5509 Moravský Písek – Bzenec. Konkrétně správa CHKO povolila při výstavbě škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje a rušit sedm ptačích druhů, a dále škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje, rušit, neúmyslně zraňovat nebo usmrcovat, sbírat, přemísťovat, držet a chovat (v rámci transferů) vývojová stadia ještěrky obecné a ropuchy zelené; k tomu stanovila podmínky.

K žalobcovu odvolání žalovaný změnil výrok a doplnil některé podmínky, v ostatním napadené rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 4. února 2010. Zdůraznil, že v rámci zkoumání, zda neexistuje jiné uspokojivé řešení, nemůže orgán ochrany přírody revidovat proces a stanoviska hodnocení vlivů koncepcí a činností na životní prostředí. Uspokojivost řešení přitom nelze posuzovat jen z hlediska ochrany přírody, ale naopak je nutno hodnotit různé i protichůdné veřejné zájmy. Zpochybní-li stanovisko EIA funkcionář žalovaného, jde o akt v podstatě politický, bez právních důsledků. Na existenci tohoto stanoviska nemá vliv ani existence jiných možných řešení, ba dokonce ani probíhající EIA ve vztahu k jiné variantě řešení. Důkazem nezákonnosti stanoviska EIA nejsou ani úkony Evropské komise vůči České republice, pokud jejich výsledkem není změna

obecně závazných právních předpisů. Trasa silnice R55 je logická a funkční, její výběr s ohledem na složky životního prostředí je včleněn od územně plánovacích podkladů a prošel i procesem EIA. Záměr vybudování komunikace je obsažen v politických dokumentech státu; z toho všeho je patrná určitá výše veřejného zájmu na vybudování R55, včetně daného úseku. Otázky související s průchodem částí úseků R55 přes území ptačí oblasti by měly mít vliv na rozhodování o výjimce v jiném místě, nikoli zde, kde je stavba bez vlivu na ptačí oblast. Uvažované zásahy v důsledku stavby jsou spíše zásahy do biotopů, které nebudou mít významný škodlivý vliv na přirozený vývoj živočichů. Přímý vliv na přirozený vývoj je spíše hypotetický, nelze předpokládat, že by populace byly ohroženy či nebyly uchovány v příznivém stavu. Žalobce vychází z mylného předpokladu, že řízení o povolení výjimky je řízením o povolení stavby z hlediska ochrany přírody či ochrany životního prostředí; orgán ochrany přírody však rozhoduje pouze o dílčích otázkách, nikoli o tom, zda existuje jiné řešení trasy, zejména když tato otázka je předmětem jiných postupů (EIA).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného poukázal žalobce úvodem na to, že podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o výjimce je taktéž stanovisko EIA pro stavby R5509–R5510–R5511 ze dne 30. června 2006, č. j. 40189/ENV/06; žalobce se proto domáhá i přezkoumání zákonnosti tohoto podkladového stanoviska, jehož vady soudu podrobně předestřel. Stručně shrnuto byl proces pořízení EIA podle žalobce nezákonný; jednak byla porušena směrnice o ptácích (79/409/EHS) a o stanovištích (92/43/EHS) tím, že nebyla zkoumána vhodnější alternativní řešení, nebyly zkoumány naléhavé důvody převažujícího veřejného zájmu a nebyla stanovena vhodná kompenzační opatření; dále nebylo posouzeno alternativní řešení vedení silnice R55 mimo ptačí oblast; byla porušena směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí (85/337/EHS); stanovisko EIA nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci; připomínky nebyly dostatečně vypořádány. Nezákonné je i samotné rozhodnutí o udělení výjimky, neboť důvody pro jeho vydání jsou nepřezkoumatelné. Veřejným zájmem není pouze stavba jako taková bez posouzení konkrétního technického řešení; předložení dostatečně určité jiné varianty stavby je námitkou týkající se podmínky převahy veřejného zájmu, kterou se správní orgán musí zabývat. Žádost o výjimku byla podána pro záměr R5509 Moravský Písek – Bzenec, ovšem téměř celá argumentace ve prospěch tohoto záměru se týká záměru jiného, totiž silnice R55 Napajedla – Staré Město – Rohatec – Břeclav (D2). Není pravda, že by neexistovalo jiné uspokojivé řešení: to představuje studie Ing. Jiřího Kalčíka se silnicí R55 mimo ptačí oblast u Bzence. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a navrhl zamítnutí žaloby. Rozhodnutí o výjimce není podle něj rozhodnutím nebo opatřením podle zvláštních předpisů ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalovaný citoval judikaturu Soudního dvora Evropské unie, z níž dovodil, že vymezení trasy rychlostní silnice R55 ve zvláště chráněné oblasti Bzenecká Doubrava – Strážnické Pomoraví dospělo již v době před vstupem České republiky do Evropské unie do takové fáze, že by bylo nepřiměřeným zásahem do zásad právní jistoty, ochrany legitimních očekávání a proporcionality požadovat posouzení vlivů postupem podle čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice o stanovištích. Orgán ochrany přírody je v řízení vázán žádostí; nemá tedy povinnost zkoumat, zda byl proveden průzkum území s ohledem na existenci všech či dalších zvláště chráněných druhů. Důkazní břemeno v řízení o výjimce nespočívá výlučně na žadateli: jelikož tu jde o posuzování konkurence veřejných zájmů, lze dovodit i výraznou součinnost orgánu ochrany přírody při zjištění či formulování převažujícího veřejného zájmu. I kdyby byla územně plánovací dokumentace pořízena protiprávně či bylo-li by protiprávní stanovisko EIA, nemůže orgán ochrany přírody konstatovat jejich protiprávnost, vrátit záměr do stádia tvorby územního plánu či neuznat průběh procesu EIA a požadovat opětovné posouzení. Porovnávání různých veřejných zájmů nemusí nutně spočívat v provádění obsáhlých studií, jde spíše o hodnocení jejich významů: je-li význam zájmu ochrany přírody minimální, postačí i k výrazné převaze význam jiného veřejného zájmu relativně nízký. Žalovaný si nemyslí, že by měl při hodnocení veřejného zájmu na vybudování úseku R5509 odhlédnout od jeho významu jako

součástí celé R55. Žalobcová argumentace, podle níž je třeba měřit význam úseku právě jen významem úseku a podle níž nelze provádět dílčí stavby, pokud není s určitostí zajištěno postavení celé silnice, je jen zdánlivě logická: ani programové politické koncepce, ani územní plány, územní rozhodnutí a vydaná stavební povolení totiž nezabezpečí, že stavba bude provedena celá.

Žaloba není důvodná.

Podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 349/2009 Sb. s účinností k 1. prosinci 2009 (srov. přechodné ustanovení čl. II bodu 2 tohoto zákona), může orgán ochrany přírody povolit výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů podle § 46 odst. 2, § 49, 50 a § 51 odst. 2 v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody. Podle § 56 odst. 3 písm. c), v tomtéž znění, lze výjimku ze zákazu u zvláště chráněných rostlin a živočichů udělit mj. též v zájmu bezpečnosti leteckého provozu nebo provozu na dopravně významné vodní cestě, nebo v zájmu stavby dálnice a rychlostní silnice; výjimku lze přitom udělit jen tehdy, neexistuje-li jiné uspokojivé řešení a pokud populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany.

Žalobce napadl žalobou nejen samotné rozhodnutí o výjimce, ale i stanovisko EIA, které považuje (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. srpna 2012, č. j. 1 As 47/2012-40) ve vztahu k rozhodnutí o výjimce za rozhodnutí podkladové. Soud se proto bude nejprve zabývat stanoviskem EIA.

NSS v rozsudku právě zmíněném dospěl k závěru, že řízení o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. musí být chápáno jako řízení navazující na proces EIA ve smyslu § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. a stanovisko EIA je v rozsahu podmínek týkajících se ochrany zvláště chráněných druhů živočichů závazným podkladem pro rozhodnutí o povolení. Obsah stanoviska EIA totiž musí být v části, která hodnotí dopad záměru na zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů, zahrnut v rozhodnutí o povolení výjimky. Nelze to ponechat až na rozhodování stavebního úřadu o umístění stavby, neboť stavební úřad není oprávněn zahrnout závěry stanoviska EIA ohledně dopadu na zvláště chráněné druhy do svého (územního) rozhodnutí: naopak v těchto otázkách je stavební úřad povinen plně vycházet z rozhodnutí orgánu ochrany přírody a stanoviskem EIA se zabývá pouze v rozsahu jím projednávaného předmětu řízení

Zároveň však NSS v tomto svém rozsudku zdůraznil, že nelze žádat po orgánu ochrany přírody, aby v řízení o udělení výjimky posuzoval alternativní varianty dotýkající se vedení celé stavby. Ke stejnému závěru dospěl NSS i v rozsudcích ze dne 20. května 2009, č. j. 1 As 111/2008-363, a ze dne 23. června 2011, č. j. 6 As 8/2010-323. Naopak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. ledna 2009, č. j. 7 Ca 99/2006-65, jehož se žalobce dovolává a podle nějž by se i v řízení podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. měly zkoumat jiné varianty trasy, vyjadřuje ojedinělý postoj, který nedošel většího uplatnění a s nímž se městský soud ani v nyní projednávané věci nemůže ztotožnit. (Srovnej k tomu též rozhodnutí městského soudu ve věcech 5 Ca 199/2009, 9 Ca 363/2009 a 7 Ca 311/2009; všechna byla napadena kasačními stížnostmi, které jsou vedeny pod sp. zn. 5 As 10/2013, 5 As 59/2013 a 5 As 62/2013.)

Podle městského soudu je tedy stanovisko EIA závazným podkladem pro rozhodnutí o výjimce v tom smyslu, že pokud stanoví určité požadavky vztahující se k ochraně zvláště chráněných druhů, musí je orgán rozhodující o výjimce zahrnout do svého rozhodnutí. (Tj. pokud např. stanovisko EIA žádalo provést biologický průzkum a migrační studii, nemůže rozhodnutí o výjimce přejít tento požadavek mlčením, ale musí jej převzít, resp. uložit žadateli podmínky právě s ohledem na tento požadavek stanoviska EIA. Pokud se tak nestane, nemůže rozhodnutí o výjimce obstát, jak k tomu bylo právě ve shora citované věci 1 As 47/2012.) Soud opakuje, ve shodě s Nejvyšším správním soudem, že orgán rozhodující o výjimce nemůže zvažovat výhody a nevýhody případných alternativních variant rychlostní komunikace. Jeho rozhodnutí proto nemůže být zrušeno k námitce, podle níž účastník v řízení o udělení výjimky poukazyval na odborné podklady, které

zpochybňovaly vhodnost zvolené trasy rychlostní komunikace a doporučovaly trasu jinou, a správní orgán se s těmito tvrzeními řádně nevypořádal. Tohoto výsledku (tedy zrušení rozhodnutí o výjimce) ale logicky nelze dosáhnout ani „oklikou“, tj. námitkou, že rozhodnutí o výjimce by mělo být zrušeno (a výjimka by neměla být v novém řízení udělena), protože stanovisko EIA, které je jeho závazným podkladem, zvolilo z posuzovaných variant trasy „0, A a B“ variantu „B“, a nikoli zcela jinou variantu – lze ji označit jako „C“ (v dokumentaci vůbec neposuzovanou) – která by podle některých podkladů byla vhodnější. (Soud připomíná, že soud nemůže zrušit stanovisko EIA, jak to žalobce požaduje v bodě III.1.2.4 své žaloby. Pokud by soud shledal nezákonnost podkladového aktu, musel by zrušit napadené rozhodnutí a s důvody nezákonnosti podkladového aktu se vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí, viz č. 1324/2007 Sb. NSS.) Ani touto cestou – tj. žalobou proti rozhodnutí o výjimce, která zpochybňuje i stanovisko EIA jako podkladový akt – tedy podle přesvědčení soudu nelze dosáhnout toho, aby žalovaný v dalším řízení výjimku neudělil s tím, že jiná trasa silnice by bývala byla vhodnější.

Skutečnost, že stanovisko EIA je podkladovým rozhodnutím i ve vztahu k rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., zakládá soudu – pro případ, že se žalobce domáhá i přezkoumání tohoto stanoviska podle § 75 odst. 2 s. ř. s. – povinnost přezkoumat podmínky ochrany zvláště chráněných druhů, které stanovisko formulovalo (a které by měly být respektovány i v následném rozhodnutí o udělení výjimky), a to v rozsahu a z důvodů, v němž byly napadeny žalobou. Soud případně přezkoumá i to, jak se žalovaný coby autor stanoviska vypořádal s vyjádřením, resp. s námitkami, které žalobce uplatnil k dokumentaci.

Žalobce ovšem v převážné části své žaloby, která byla věnována tvrzeným vadám podkladového stanoviska EIA (tj. v části III.1), předkládá argumenty ve prospěch zcela jiné trasy rychlostní silnice R55. To platí jak o jeho poukazech na směrnici o ptácích (79/409/EHS) a o stanovištích (92/43/EHS) a na směrnici o posuzování vlivů na životní prostředí (85/337/EHS), tak o námitkách, podle nichž v dokumentaci chybí posouzení alternativního vedení silnice R55 mimo ptačí oblast, stanovisko EIA nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nedostatečně vypořádal žalobcovy připomínky. Žalobce vytýká stanovisku EIA, že mezi své varianty nezahrnulo i (jím podporovanou) variantu „C“, která ovšem vůbec nevede mezi obcemi Moravský Písek – Bzenec – Rohatec, ale převážně mimo ptačí oblast, tedy pochopitelně mezi obcemi jinými. Samotné oznámení záměru však umístilo záměr právě do této trasy, a žalovaný tak dne 16. listopadu 2005 přijal svůj závěr ve zjišťovacím řízení právě ve vztahu k této trase, a jeho postup tak nelze označit za nezákonný. V závěru zjišťovacího řízení žalovaný uložil zpracovateli dokumentace, aby v souladu s § 45i odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. zpracoval reálné varianty řešení, jejichž cílem je vyloučit negativní vliv záměru na území Natura 2000 nebo v případě, že vyloučení není možné, jej aspoň zmírnit. Zpracované varianty se sice mohou lišit i umístěním (podle § 7 odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb. může příslušný úřad v závěru zjišťovacího řízení navrhnout zpracování variant řešení záměru, které se zpravidla liší umístěním, kapacitou, použitou technologií či okamžikem provedení, jestliže je jejich provedení prokazatelně účelné a z technických hledisek možné), ovšem to je pouze jeden z možných variantních parametrů podle citovaného ustanovení.

Soud má za to – jakkoli to žaloba zpochybňuje – že rozdíl mezi posuzovanými variantami A a B je právě v použité technologii (v tubusu zakrývajícím silnici, který má ve variantě B vyloučit přímé kolize lelka lesního a skřivana lesního s projíždějícími automobily a také snížit rušivé vlivy v podobě hluku a osvětlení). Soud souhlasí s tím, že žalovaný mohl v závěru zjišťovacího řízení uložit zpracovateli dokumentace, aby zpracoval i variantu záměru v jiném umístění; to je však plně na uvážení orgánu, který záměr přijímá. S ohledem na to, jak žalovaný posléze zhodnotil zvolenou variantu ve stanovisku EIA, uzavírá soud, že tato úvaha ob stojí. Ptačí oblast bude sice dotčena, ale negativní vliv lze významně omezit; naproti tomu lze očekávat pozitivní vliv na evropsky významnou lokalitu Váté písky spočívající v rozšíření a propojení ekosystémů. Žalovaný dále uvedl, že varianta „C“ prochází částečně rovněž ptačí oblastí Bzenecká Doubrava – Strážnické Pomoraví, evropsky významnou lokalitou Strážnická Morava a chráněnou krajinnou oblastí Bílé

Karpaty; v oblasti se rovněž nachází poslední hnízdiště kolihy velké. Tyto protiargumenty žalovaného žalobce nijak nezpochybnil, a zůstaly tedy nevyvráceny.

Z důvodů právě uvedených nelze přisvědčit ani námitce, podle níž nebyl spolehlivě zjištěn stav věci: pochybení žalovaného totiž žalobce spatřuje v tom, že si žalovaný nevyžádal dopracování varianty R55 mimo ptačí oblast, tj. opět zpochybňuje výběr varianty B; žalovaný ale svůj výběr řádně zdůvodnil. Stejně tak nemůže obstát ani námitka poukazující na nedostatečné vypořádání připomínek. Jednak žalobce kromě svých vlastních připomínek poukazuje i na nevypořádané připomínky dalších subjektů; to však soud nemůže zkoumat, neboť tu jde o práva jiných osob, nikoli samotného žalobce. Jednak podstata námitek, s nimiž se žalovaný při vydávání EIA podle žalobce nevypořádal, opět spočívá v tom, že žalovaný měl uložit zpracování jiné varianty; s tím se však žalovaný dostatečně, byť stručně, vypořádal na str. 10 a 11 stanoviska EIA.

Žalobce dále namítl i nezákonnost samotného rozhodnutí o udělení výjimky. Podle něj správní orgány porušily ustanovení § 56 zákona č. 114/1992 Sb.; je tomu tak však proto, že i když měly k dispozici jiné uspokojivé řešení v podobě výstavby silnice R55 Rohatec – Staré Město (– Napajedla) podle studií Ing. Kalčíka, Mgr. Dufka a prof. Bejčka, toto řešení neposuzovaly a zaměřily se pouze na úsek R5509 Moravský Písek – Bzenec. Zde ale platí to, co soud uvedl výše: orgán rozhodující o udělení výjimky nemůže porovnávat různé varianty vedení celé rychlostní silnice, neboť je při svém rozhodování omezen obsahem žádosti a rozhoduje pouze o tom úseku silnice, který mu žádost předložila. Takto vyznívá i výše citovaná judikatura NSS (1 As 111/2008, 6 As 8/2010) i převládající judikatura městského soudu, proti níž stojí pouze ojedinělý rozsudek městského soudu ve věci 7 Ca 99/2006, který ani nebyl podroben přezkumu v kasačním řízení.

Žalobce poukazuje na to, že je nelogické porovnávat nevýhody úseku R5509 a výhody celé R55; ve skutečnosti však nejde o logický rozpor. „Výhodnost“ určitého dílčího úseku nacházejícího se uprostřed zamýšlené trasy rychlostní komunikace spočívá především v tom, že tento úsek navazuje z obou stran na zamýšlenou trasu; naopak by bylo nelogické – v situaci, kdy správní orgány postupně posuzují výjimky pro jednotlivé úseky zamýšlené trasy – uvažovat o tom, že „výhodnější“ by mohl být úsek, který je ale součástí trasy jiné a o jehož posouzení nikdo nepožádal.

Soud má za to, že v řízení byl doložen veřejný zájem na výstavbě; ani při poměrování tohoto zájmu se zájmem na ochraně přírody a krajiny správní orgány nepochybily. Orgán prvního stupně se jednotlivě zabýval dotčenými druhy živočichů, uvedl jejich rozšíření v rámci ČR i to, jaký biotop v dotčeném území vyhledávají (v případě druhů ptáků uvedených ve výroku se zde nenachází žádné doložené významné hnízdiště, jde spíše o hnízdiště příležitostná či možná) a zda mohou ke svým aktivitám využívat i jinou blízkou lokalitu. Dospěl k závěru, že negativní vliv výstavby se týká spíše biotopů než samotných jedinců, snad s výjimkou ropuch a ještěrek, zde však bude tento vliv značně zmírněn uloženými opatřeními (migrační cesty pro ropuchy, záchranný transfer ještěrek). Výstavba by mohla i částečně přispět ke zlepšení životních podmínek živočichů, protože na nově osetých náspech silnice budou moci hledat potravu i zvláště chránění ptáci. Žalovaný pak zdůraznil, že o veřejném zájmu na výstavbě silnice R55 v zamýšlené trase (včetně úseku R5509) svědčí i politické dokumenty státu, územně plánovací podklady a stanovisko EIA

Nezbývá než zopakovat, že v tomto řízení nebylo úkolem správních orgánů posuzovat, zda by při jiném vedení trasy vznikaly jiné vlivy na chráněné živočichy a zda by byly větší či menší. Soud dále souhlasí se žalovaným i v tom, že k povědomí o rozšíření určitých živočichů postačí správnímu orgánu i odborný odhad, který nemusí být podložen speciálním průzkumem. Žalobce spatřuje nezákonnost i v tom, že před udělením výjimky nebyla pořízena hluková studie (hodnotící vliv automobilového provozu na hnízdění a lov ptáků); zákon však pořízení hlukové studie nepožaduje a v řízení nebyly zpochybněny závěry zpracovatele posudku k dokumentaci EIA, podle nějž se ptáci zpravidla dokážou přizpůsobit změněnému prostředí a zvyknout si i na vyšší hladinu hluku. Podmínku č. 2, jejíž formulaci žalobce zpochybnil, by bylo zřejmě obtížné formulovat konkrétněji:

podle soudu se jí míní to, že i kdyby žadatel hodlal provádět zde zmíněné práce v období vegetačního klidu a přitom zjistil, že v lokalitě hnízdí chráněné druhy, musel by od prací upustit.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 24. 9. 2014

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu